

Samo ena pot - pot generala Rupnika!

Pred 30 leti: sarajevski strelji

Berlin, 27. 6. »Völkischer Beobachter« opozarja v obsevnem članku, da so pred 30 leti padli v Sarajevu strelji, ki so označili prvo svetovno vojno in da je bil 28. junija 1919 v Versailles podpisani oni diktat, ki je nadaljeval vojno z drugimi sredstvi ter je povzročal v Evropi dve desetletji neprestan nemir.

»Ko se je Führer«, tako nadaljuje list, »v zavesti najvišje odgovornosti pričel pritoževati nad versailleskim prokletstvom, ko je krivcem iz let 1914, in 1919, ponudil koro sprave, da bi skupno ustvarili srečno Evropo, je naletel na srd in prezir. Vse sile zanikanja so razkrile svoj obraz. Niso hotele sodelovanja, temveč uničenje nemškega naroda, enako kot 20 let prej, da bi se tako iznebile nezahvalnega tekmeča, čigar prepričljive socialne ideje in dejanja so jih obenem neprijetno spominjali, kaj so dolžni lastnim narodom. Kjer vojna plamenica še ni zagorela, tamkaj pa je židovstvo prižgalo plamen in povzročilo uničujoč poraz.«

»Völkischer Beobachter« ugotavlja, da leži za Nemčijo 30 let vojne in zaključuje: »Da lahko ne nemška zmaga v tej borbi

prinese resničen mir, nas poučujejo nesramne povojne fantazije v sovražnem taboru, ki dokazujejo, da bi bili povzročitelji vojne, ako bi sedaj še enkrat lahko odločali o njenem koncu, še mnogo manj sposobni dati svetu mir, kot pa so bili leta 1919. V rokah imamo možnost, da nam in narodom celine priborimo tak mir, ki bo zaslužil to ime in ki ne bo le izlečil ran te vojne, temveč dokončno zaustavi angloameriško in boljševiško nasilnost, ki ogrožata svobodo in razvoj Evrope.

V vseh obdobjih te hude vojne imamo pred očmi zavest, da se bo ob njenem koncu izpolnilo to, kar opravičuje največje sodelovanje in največje možne žrtve vseh Nemcev: časten mir v delu, varnosti in pravi skupnosti, v kateri bo vsak zapadni narod pravilno poplačan in nagraden za svoja dejanja. V tej zavesti se borimo v zadnji teži dobi vojne, ob katere priletu se pred 30 leti sarajevski strelji strmo glavi stari svet. Mi pa vemo, da bomo zgradili nov in boljši svet, ko se bodo polegli

Slovenskemu narodu!

Živimo v izredno težkem in usodnem času. Stari svet s starimi pojmi se ruši v prah in pepel, v ognju gorijo trhle in preperle narodne, državne in družabne zgradbe in s krvjo se izpirajo obrisi starega družabnega reda.

V ruševinah starih tvorb ležimo tudi mi. Porušila se je naša državna zgradba in obtočeni, opraskani, raztrgani in umazani se izvlačimo počasi iz ruševin. Zadržani si namemo oči, v katerih je polno prahu stare navlake, ki nas je zatrpala in se vprašujemo, kako se je moglo nenkrat zrušiti vse, kar smo smatrali za močno, veliko in lepo.

Neopazno, že dolgo pred vojno, so se začele rušiti osnove narodov in držav. Po peklenemškemu načrtu je bilo potrebno zrušiti in zavlati narode v nesrečo. To se je vršilo na dva načina. Na eni strani se je preko močnih niti zvezalo državna vodstva, da niso mogla ali hotela voditi politiko narodnih interesov, na drugi strani pa so se vse napake državnega vodstva izkoriščale za gojitev sovraštva in narodnega nezadovoljstva proti sami ustanovi države kot take in medsebojnega sovraštva.

Danes vsi točno vidimo, da je komunizem bil tisti, ki je podminiral državo, samo komunizem ima na Balkanu korist od propasti bivše države in zato imajo komunisti tudi levji delež pri vsotpanju Jugoslavije v vojno. Komunisti so točno vedeli, da bo vojna izgubljena, da bo narod prišel v nesrečo in pod vojno upravo okupatorja, toda vse to je bilo za njih potrebno. Razpršena vojska naj da orožje, okupirani narodi pa ljudske mase za izvedbo revolucije.

Vsi ti načrti so dolgo časa uspevali. Mirni slovenski narod je naseljen na komunistične litanice in komunistično sadje »Osvobodilna fronta« je dobro uspe-

valo. Toda ne toliko časa, kot so komunisti želeli! Prezgodaj so pokazali pravo barvo, ki Slovincem ni ugajala.

Ogenj po slovenski zemlji, krik mučenih in kri nedolžnih je odprla oči vsemu ljudstvu. Vrste OF so se začele redčiti, njena borba je postala brezuspešna.

Toda lahka je likvidacija tolovajstva. Težja je duhovna obnova. Ta

Bojišče ob Sredozemskem morju

»Völkischer Beobachter« prinaša dne 11. junija 1944 pričujoči članek izpod peresa vojnega poročevalca Fritz Zierkeja:

Več sto kilometrov daleč se razteza fronta pripravljenosti ob francoski sredozemski obali, a na tem kosu zemlje je narava natrosila več nasprotij kot na mnogo obširnejše ozemlje med sipinami Dunkirchena in strmimi pečinami Biskajskega zaliva. Res je, da je tudi ob Rokavskem prelivu in Atlantskem oceanu lice pokrajine raznovrstno, vendar niso spremembe nikjer tako nenadne in občutne kot na robu južnejšega morja. Kakor dva veličastna stebra se na obeh bokih francoske sredozemske obale dvigata groti Alp in Pirenej, vmes med njunim močnim govorjenjem pa se razteza molk sipin in tihih vod znanost, ki se ruenjavajo od Perpiguana do izliva Rodana — in še huja je osamljenost, ki lebdi nad obširnim ustjem svetloke, ki je ena najbolj svojiskih pokrajin vse Francije.

Pokrajina Camargue

kakor se naziva plitvo, s številnimi ribniki in slaniciami razčlenjen prostor med glavnim izlivom Rodana »Velikega Rodana« na vzhodu, in med dvodelnim zahodnim rokavom, je postalo v Franciji bolj znano kot kdaj prej. Tudi danes, ko je Alfonz Daudet, oče nesmrtnega »Tartarina« de Tarascon, odkril dušo tega najbolj skritega kotlička svoje provenalske domovine. V umirajoči pokrajini,

ki so se ji zaradi uničujočega vpliva ponovnih vdorov morja ljudje bolj in bolj izogibali, kjer si je le nekaj ribičev in pastirjev iskalo svoj skromni kos kruha, je njegova pesniška duša občutila pozicijo izgubljenosti.

Navzile temu ni postala Camargue nikoli privlačna točka za tujce — in le razmišljajoči popotniki in raziskovalci prirode so zašli vanjo. Zaman se je trudil prastari kraj Les Saintes Maries (Svete Marije) s svojo tisočletno, z zgodnje krščanske legende obdano cerkvijo, da bi se zbudil iz spanja in bi privabil letovištarje k sebi. Le malo jih je prišlo — Pariz je preveč oddaljen, in kdor koli je že nameril svoje korake v te južne pokrajine, tega